

ning. Man har fortalt, at denne ſaakaldte Beſlutning er kommen ind ved den Forſlagsprøve, hvorunder dette Thing har viſt ſig meget faſtholdende, men den fremtræder jo ſom et ſelvſtændigt Forſlag, der ſkal afgjøres ved een Behandling. Sagen er nok egentlig den, at her er et Punkt, ſom Juſtitsminiſteren, ligesom vi Andre, har arvet fra den forrige Juſtitsminiſter, og ſom han grumme nødig vil faſtholde. Man har en kongelig Reſolution herfor, og den vil man ikke faſtholde; den ſiger efter nogle Indledninger: „Juſtitsminiſteren bemyndiges til at forenes med Rigsdagen om den Form, hvorunder denne Foranſtaltning kan fremtræde i Finantsloven“, men det vil man ikke; man vil have en Lønningslov, for ſaa har Miniſteren albeles Sagen i ſin Haand, og ſaa kan han beſætte Embederne ſaa liſtigt, ſom han vil. Vi kunne ikke tvinge Miniſteriet til at modtage Lønningsloven, ſom Rigsdagen vil have den. Loven vil kunne komme det ene Aar efter det andet, og Miniſteren ſige: Vi kunne ikke bruge den. Det kan være beqvemt nok for Miniſteren, naar han ikke synes om Reſolutionen og han troer, at han ikke behøver at rette ſig efter den, at Sagen da kan ordnes paa hans Maade; men hvis dette ſkulde være hans Mening, ſaa troer jeg ikke, at han vil finde megen Støtte i Beſlutningen. Jeg vilde ønske, at Forſlagsſtillerne vilde tage Forſlaget tilbage.

Formanden: Jeg maa bemærke, at naar den ærede Landſtingsmand har hittet, at Forſlaget er kommet ſaa ſkyndſomt frem, ſaa har Formanden ikke fremſyndet dette Forſlag mere end ethvert andet, ſom bliver indleveret til

Formanden; thi naar Formanden under et Møde modtager et Forſlag, ſaa fremlægger han det i det ſamme Møde.

Froſund: Derſom jeg maa jeg gjøre en Bemærkning, ſaa er det den, at jeg mindes ikke at have ſeet, at et Forſlag er kommet ind i Slutningen af et Møde, og at man ſaa i ſamme Møde har afgjort, hvorledes Forſlaget ſkal behandles, og oveniſjød det har beſtemt, at det kun ſkal undergives een Behandling.

Formanden: Det Førſte er Noget, der ofte har fundet Steb, og hvad det Andet angaaer, ſaa er det jo ikke ſteet, uden at der var Anledning dertil og uden at Thinget har givet ſit Samtykke.

M. P. Bruun: Jeg vil kun ſvare den ſidſte ærede Taler, at naar Thinget „beſlutter“ for ſit Vedkommende, ſaa er det i Formen en ſtærk Udtalelſe af en Mening. Den meget ærede Ake Landſtingsmand for 1ſte Kreds (Madvig) hævder ſig meget ſtærkt imod, at man under en eneſte Behandling udtalte ſig om en meget vigtig Lovgivningsgjenſtand. Det er ganſke viſt ſaa; men jeg vil dog tillade mig at bemærke, at jeg ndtrykkelig fremhævede, at Forſlaget er ſtillet under den Forudsætning, at Thinget havde dannet ſig en Mening om Sagen, hvad man jo maatte troe, da Sagen ſaa ofte har været paa Bane. Er dette ikke ſaa, ja ſaa veed jeg ikke rettere, end at den, der ikke er nogenlunde paa det Nene med ſig ſelv derom, ſtemmer imod Beſlutningen.